

JAKUB SZAMAŁEK

Hlubiny darknetu.
Hackeri.
Sociální síť.

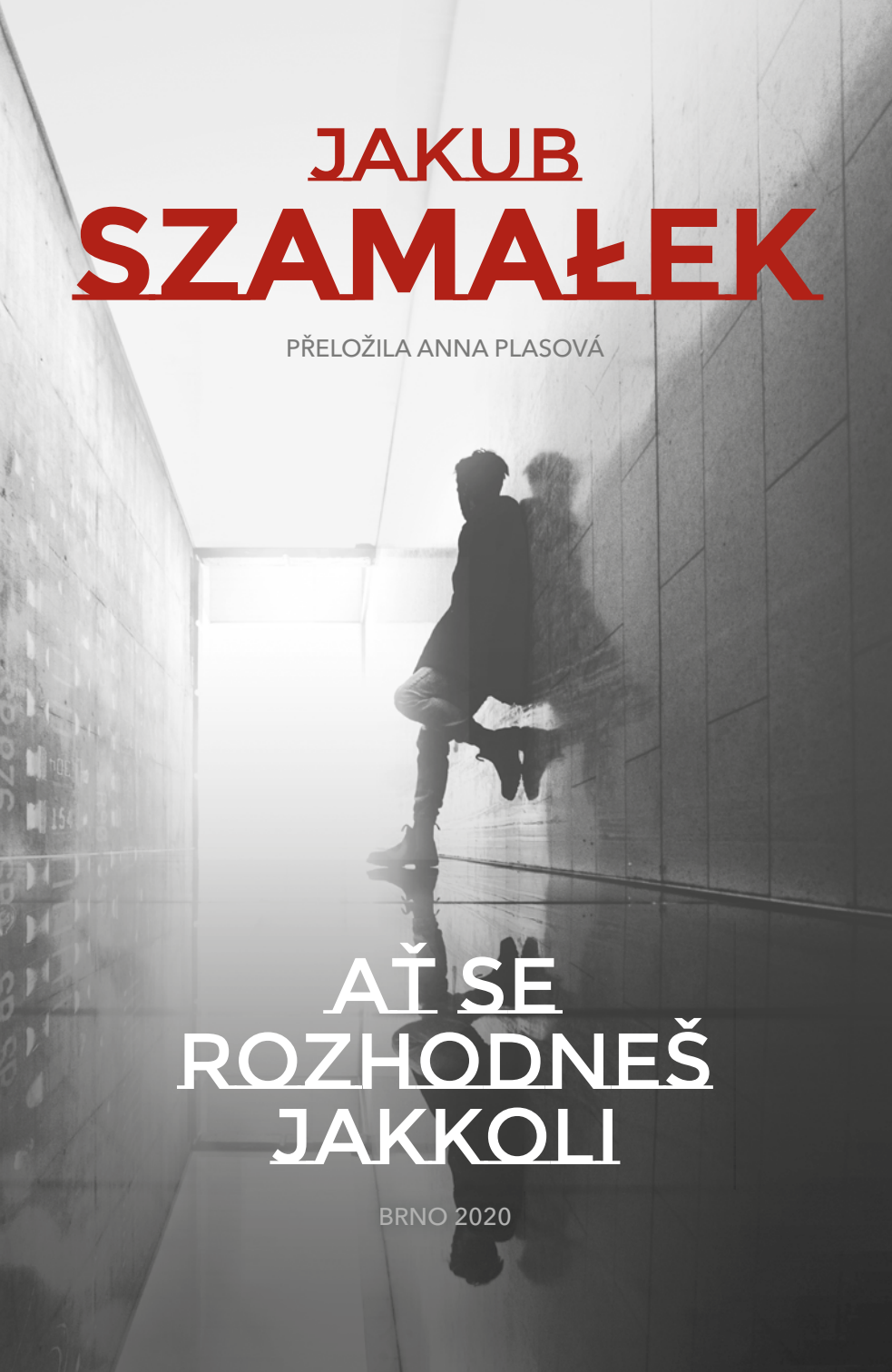
Kyberthriller
o hrozbách
internetu.

AŽ SE
ROZHODNEŠ
JAK KOLI

HOST

JAKUB
SZAMAŁEK

AŹ SE
ROZHODNEŠ
JAKKOLI

JAKUB SZAMAŁEK

PŘELOŽILA ANNA PLASOVÁ

AŽ SE
ROZHODNEŠ
JAKKOLI

BRNO 2020

Cokolwiek wybierzesz

Copyright © by Jakub Szamałek, 2019

Copyright © by Grupa Wydawnicza Foksal, 2019

Cover photo by William Daigneault / Unsplash

Translation © Anna Plasová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0299-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-0300-1 (ePub)

ISBN 978-80-275-0301-8 (MobiPocket)

Mé velké malé sestře
Agnieszce

PROLOG

Tohle není sci-fi.

1

To jsou mi časy, pomyslel si Czesław Komar při pohledu do zpětného zrcátka svého obstarožního mercedesu. Dřív si člověk mohl s pasažérem popovídat. Někdy o zásadních věcech, jindy, co si budeme nalhávat, o ptákovinách, ale nějaký mezilidský kontakt, nějaký vztah to přece jenom byl. A teď nic, jenom zírají do těch telefonů, jako by tady vůbec nebyl, jako by se taxík řídil sám. Tenhle neřekl ani slovo, protože proč taky? Sedí a šmrdlá si na telefonu, jako by do něj chtěl vyšmrdlat díru, a vypadá, jako by už týden nespál. No, nedá mi to.

„Co to děláte tak zajímavého na tom telefonu?“

Pasažér mlčel. Je snad hluchý? Nebo cizinec? To ho nenapadlo. Vypadá vlastně tak nějak nepřítomně.

„Dá se říct, že pouštím hudbu,“ odpověděl konečně muž, ale oči od displeje neodlepil. „Zpomalte trochu.“

Hudbu, podivil se Czesław Komar a lehce sešlápl brzdu. Tak proč není nic slyšet? Sluchátka přece nemá. To mu to hraje rovnou v hlavě? Nechal si tam snad strčit kabel? Ale dál už se nevyptával. V mužově hlase bylo cosi, po čem ho chuť povídat si přešla.

Leon Nowiński cítil, že dnem sáčku, ve kterém má zabalený hotdog, začíná prosakovat omáčka. Ještě chvíli a začne odkapávat a ušpiní mu manžetu pečlivě vyžehlené košile. Nacpal

si zbytek pečiva do úst tak, že je skoro nemohl zavřít, obal ulepený od hořčice hodil na podlahu a otřel si ruku o sedadlo spolujezdce. Tohle je naposledy, táhlo mu hlavou, zatímco polykal mdlou rozkousanou hmotu, naposledy, co jsem si posunoval budík.

„Haló, haló, Varšavo!“ ozval se z rádia veselý hlas. „Jak se daří, jste už v práci? Doufám, že ano, protože provoz směrem do centra je čím dál hustější! Martova a Puławska hlásí čtyřku, ztratíte tam minimálně patnáct minut. Také třída Prymasa Tysiąclecia vás přinutí sundat nohu z plynu...“

Leon zaslechl povědomé jméno a automaticky se podíval, co se děje na druhé straně vozovky. Třída už se skutečně ucpávala. Stovky aut se rychlostí ledovce sunuly směrem ke vzdálenému centru a vztekle troubily na vozy, které se mezi ně snažily vecpat z vedlejších ulic.

Leon jel naštěstí opačným směrem na Targówek a Żerań, směrem k panelákům natřeným pastelovými barvami a k rozpadajícím se továrničkám, jež sloužily jako sídla menším firmám s názvy zakončenými na „ex“ a „pol“. V jedné z nich, Diet-Polu, Leon pracoval. A dá-li se věřit údajům z navigace, na místo dorazí v 7.59. Na poradu tedy přiběhne s jazykem na vestě, ale včas.

Leon popohnal svou věrnou škodovku (ročník 1996, kanárkově žlutá barva, voňavý stromeček u zrcátka) a najel na S8. Plachty nákladáků se třepotaly, z vojenského hřbitova vyčuhovaly přes šedou protihlukovou zeď kříže a plačící andělé, přes lávku přejížděli cyklisté v reflexních bundách. Leon se hbitě probojoval do levého pruhu. Tachometr ukázal sto deset a za chvíli sto dvacet kilometrů v hodině — třicet kilometrů přes rychlostní limit.

Leon polohlasem zaklel. Porušování předpisů nesnášel. Kdyby to alespoň mělo smysl, kdyby ta porada alespoň byla důležitá! Ale Diet-Pol přece není nemocnice, kde se chystá transplantace srdce, ani advokátní kancelář, kde se právě plánuje strategie obhajoby nespravedlivě obviněného klienta. Ne, Diet-Pol je výrobce nízkokalorických snacků a nápojů a tématem dne je nová etiketa na šťávu z kysaného zelí, již měl Leon navrhnout. Poslední verze se vedení nepozdávala. „Moc otřepané,“ řekl Michał, který zastával honosně pojmenovanou pozici product managera, „potřebujeme něco moderního, víc, něco mladistvého.“ Mladistvá šťáva z kysaného zelí, zašklebil se Leon při té vzpomínce. Západní civilizace je vskutku v úpadku.

Žlutá škodovka vjela na most Grota-Roweckého. Leon se ohlédl zpět k centru; věnec mrakodrapů obklopujících Palác kultury skoro nebylo vidět. Den ode dne hustší smog zvěstoval příchod podzimu zřetelněji než červenající listí.

Leon odbočil na sjezd do Jagielloňské — a skoro nadskočil, když za sebou uslyšel hlasité, táhlé zatroubení. Těsně za ním jelo silné terénní auto; matný černý lak a poznávací značka na prání: WO NEBESA. Znovu zaječel klakson a zablikala dálková světla — mezinárodně srozumitelný signál pro „jdi mi z cesty“ a „jsem kretén“.

„Nevidíš, že vedle mě jede autobus, ty debile?“ vykřikl Leon a mhouřil oči před ostrým světlem. „Kam mám asi tak uhnout, co?!“

Troubení a blikání pokračovalo. Leon byl v zásadě milý, slušný mladík; držel výtah cizím lidem, dokonce i když spěchal, přispíval na charitu a vajíčka kupoval jen od slepic z volného výběhu. Ale teď se v něm vzbouřila krev.

„Polib mi prdel, kreténe,“ zavrčel, otevřel okénko a vystrčil z něj ruku se vztyčeným prostředníčkem. V zrcátku viděl, že řidič džípu, chlápek kolem padesátky v módní flísové mikině s asymetrickým límcem, řve a mlátí pěstí do palubní desky. Leon se spokojeně usmál. Jen si křič, blbečku.

Terénák zaryčel, zrychlil a nebezpečně se přiblížil ke škodovce, skoro se jí otřel o nárazník. Leon sešlápl pedál k podlaze, ale černému monstři, které vypadalo, že jede snad dvě stě za hodinu, nemohlo jeho auto konkurovat.

„Do prdele...“ vyjekl Leon, „on do mě narazí!“

Řidič vedle jedoucího autobusu si naštěstí zřejmě všiml, co se děje, protože prudce zabrzdil a pustil škodovku, aby se schovala do pravého pruhu. Leon strhl volant a uhnul troubícímu džípu z cesty. Bylo to o milimetry.

Aniž spustil oči ze vzdalujícího se auta, poslepu hledal v tašce mobil. Klíče, karta od kanceláře, kniha, žvýkačka... Konečně pod prsty ucítil skleněný displej chytrého telefonu. Vytáhl ho, natukal čísla 1-1-2 a klikl na zelené sluchátko.

„Jen počkej, frajere,“ bručel si podnosem, „ještě budeš litovat, že...“

Slova se mu zadrhla v hrdle. Černý džíp nezatočil. Místo toho jel dál rovně, ani nezpomalil a plnou rychlostí narazil do svodidel. Náraz, třesk, jiskry. Několikatunové auto prorazilo svodidla; potom dopadlo na Jagielloňskou ulici a rozbilo se o asfalt.

Leon zastavil, bezmyšlenkovitě jako perfektně naprogramovaný automat, a vystoupil z auta. Nechápat si prohlížel zprohýbaný vrak a hromadu roztříštěného skla. Proběhl kolem něj řidič autobusu s hasicím přístrojem v ruce. Červená kravata mu vlála ve větru.

„Haló? Haló!“ vytrhl ho ze strnulosti zkreslený ženský hlas.
„Tady stodvanáctka, sdělte prosím, proč voláte!“

„Chtěl bych...“ Leon polkl slinu, „chtěl bych nahlásit nehodu.“

Julita Wójcická upřeně sledovala písmena na monitoru počítače. Pozadí za nimi se odmítalo vzdát své zelené barvy. To není dobré.

„No tak, šup...“ šeptala a pohrávala si s okousanou tužkou.

„Říkal jsem ti to,“ řekl Piotrek, který seděl vedle ní. Pak upil čaje, otřel si knírek zastřižený podle poslední módy a dodal:
„Na tak bezduchý *clickbait* neskočí ani naši čtenáři.“

„Ha!“ zvedla Julita v triumfálním gestu ruce nad hlavu. „Tak se dívej!“

Pozadí za titulkem zčervenalo. To znamená, že během poslední minuty minimálně tisíc uživatelů kliklo na odkaz a otevřelo Julitin článek s dramatickým názvem ILONA ZAJĄCOVÁ UKÁZALA FOTKY V BIKINÁCH: KDYŽ MI HEJTŘI NADÁVAJÍ DO TLUŠŤOŠEK, NEBUDU MLČET [GALERIE V ČLÁNKU]. A to zase znamená, že text se z nenápadné kulturní rubriky přesune na hlavní stránku webu.

Piotrek neřekl nic, jen si teatrálně povzdechl a otočil se ke svému počítači. Julita jeho zklamání chápala. Už týden se mu nepovedlo vložit žádný trháček. Všechny jeho texty z poslední doby (PODÍVEJTE SE, JAK SE ZMĚNILY HVĚZDY DYNASTIE; HOUBAŘŮV PŘÍŠERNÝ OBJEV; MEDVÍDEK KOALA SÁŇKUJE) svítily zeleně, a někdy dokonce — můj bože — modře, což signalizovalo na prostý nezájem čtenářů. A co hůř, Piotrek nad každým textem proseděl hodiny, donekonečna piloval slovosled, hledal synonyma a originální formulace. Zato Julitě zabrala příprava článku o Iloně Zajáčové včetně přestávky na cigaretu čtvrt hodiny.

Dívka vstala od psacího stolu, protáhla se a odběhla do kuchyňky. S červeným textem na kontě se už nemusela namáhat, právě splnila denní normu. Voda v levné, vodním kamenem obalené varné konvici zabublala; Julita si zalila instantní kávu a místností zavanula příjemná vůně. Julita zvedla křiklavě červený hrnek s fialovým nápisem MEGANEWSY.PL, trochu usrkla a přejela zrakem po kanceláři.

Šestnáct bílých stolů, šumící počítače, klikání myši a modré světlo odrážející se ve sklech brýlí. Na zdi dvě velké obrazovky: jedna zobrazovala hlavní stránku webu a přes ni heatmapu s barvami signalizujícími popularitu jednotlivých textů, na druhé nonstop běžel informační kanál. Na opačném konci byly tři prostory oddělené skleněnými příčkami (vedení, HR, ajťáci), v koutě tiskárny a skener, za okny se nacházela ulice s příznačným názvem Kybernetická a zatažené nebe přerušované dírkovanými rameny jeřábů.

Takhle si Julita kariéru novinářky nepředstavovala. Snila o práci v nějakém větším médiu: deníku *Gazeta Wyborcza*, v *Polityce* nebo *Newsweeku*. Bouřlivé diskuze na ranní poradě, příprava vydání ve tři ráno, schůzky s politiky v parlamentní restauraci plné cigaretového dýmu, anonymní informátor v baloňáku posouvající složku s dokumenty po lepkavém barovém stolku... Asi tak nějak. Dokonce se dostala i na nějakou tu stáž, jenže neplacenou. Tři měsíce skládala papíry, třídila archiv a moderovala internetová fóra s nadějí, že si jí někdo všimne a vezme ji pod svá křídla. Jenomže velké tituly mají stážistů nepočítaně — a mezi nimi i varšavskou zlatou mládež, kterou živí vlivní rodiče. Pro Julitu, holku z kašubského Żukowa v oblečení ze second handu, bylo těžké se vedle nich prosadit.

A potom zahlédla inzerát internetového zpravodajství Meganewsy.pl. Hledali novináře do rubriky Události, slibovali mladý tým, atraktivní platové podmínky a služební cesty. Moderní kancelářská budova působila příjemně, šéfredaktorka jí rovnou začala tykat a smála se jejím vtipům. Co víc si přát?

Jakmile tady začala pracovat, rychle se samozřejmě ukázalo, že realita tak růžová nebude. Rubrika Události se zcela proti Julitiným představám vůbec nezabývala otázkami, jako jsou dejme tomu lesní požáry v Řecku nebo volby do místních zastupitelstev. Šlo spíše o události typu, že si nějaká nepřilíš populární herečka oblékla průsvitnou módní kreaci nebo že si vítězka posledního ročníku někdo-hledá-někoho vyfotila nové selfie. Jinými slovy pracovala v internetovém bulváru, jehož úspěch se měří výhradně počtem zobrazení stránky, respektive na ní umístěných reklam. A tým? Skutečně byl mladý... A nezkušený. Atraktivní platové podmínky odpovídaly poměrům v oboru, takže byly bídné, závislé na výsledcích a pracovalo se na smlouvu o dílo.

Ale Julita si nemohla stěžovat, na rozdíl od mnoha dalších spolužaček a spolužáků z ročníku (žurnalistika a sociální komunikace na SWPS) se skutečně živila psaním. Na své publikované texty možná nebyla zvlášť hrdá, ale psaly se jí snadno, měla to v paži. A kromě toho... Majitel Meganewsů, koncern ITVV, měl v portfoliu spoustu dalších titulů, i těch seriózních a všeobecně respektovaných, jako například týdeník *Poprzek*, který měl kanceláře jen o patro výš...

Julita dopila kávu, umyla hrnek starou páchnoucí houbičkou, kterou se nikomu nechtělo vyměnit za novou, a vrátila se ke stolu. Sedla si do tureckého sedu na rozvrzanou židli

a se sluchátky na uších listovala profily druho- a třetířadých hvězdiček. Hledala nové téma.

Strážník Radosław Gralczyk obcházel po mokrém asfaltu místo nehody a pomalu odvíjel pásku s nápisem POLICIE. Za zády měl vrak černého džípu. Auto se na silnici zřítilo z výšky patnácti metrů, otočilo se a dopadlo na bok. Řidič nepřežil. Neměl šanci.

Strážník Radosław Gralczyk si však vraku, skla křupajícího pod těžkými botami, zápachu oleje, benzínu ani krve nevšímal. Zaprvé proto, že u dopraváků sloužil třetí rok a nehod už viděl dost — možná ne tak dramatických, jako je tahle, ale přece jen. Zadruhé byl myšlenkami někde jinde.

Do prdele, klel v duchu, zatímco krácel po asfaltu, v němž se odrážela světla modrých majáček. Co teď? Jeho žena Alicja se už nějakou dobu necítila ve své kůži. Bolela ji hlava, byla ospalá, neměla chuť k jídlu. Nejdřív si mysleli, že je to nějaká chřipka, podzimní únava nebo řekněme moc lepku ve stravě. Nakonec však jeden z nich vyslovil nahlas otázku, kterou se oba už nějakou dobu zabývali v duchu: Co když je Ala těhotná? Brala prášky, takže šance byly minimální, jenže... Když tehdy ráno vyšla z koupelny se slzami v očích a v ruce žmoulala pásek od županu, bylo mu jasné, co na testu viděla: dvě čárky. A v mezidobě Ala přece pila alkohol, kouřila cigarety, brala hromadu léků... Potom se dočetli, že to mohlo být právě tím, že antibiotika snižují účinnost antikoncepce. Ale co se dá dělat, vyčítat to mohli jen sami sobě, každá reklama přece končí varováním proneseným na jeden nádech, že předužitím jetřebase seznámitsobsahempříbalovéholetáku.

I s jedním dítětem měli co dělat, aby vyšli. On vydělával směšně málo a Ala coby učitelka zeměpisu na průmyslovce ještě méně. Do garsonky, kterou zdědili po prarodičích, se tak tak vešli: když seděli všichni tři u stolu v mikroskopické kuchyni, šťouchali do sebe navzájem lokty. Ala navrhla, že by se možná mohli nastěhovat zpátky k jejím rodičům, kteří měli domek v Jablonně. Radosław její návrh kategoricky zamítl slovy, která slovníku člena pořádkových jednotek rozhodně nepřísluší.

Zbývalo jim ještě jedno řešení: potrat. Slovo, které se v Polsku pronáší jenom šeptem, v úkrytu domova, s pohledem upřeným do země a zády ke krucifixu pověšenému na zdi. Ještě včera byl Radosław vášnivým odpůrcem tohoto zákroku. Dnes ráno počítal, na kolik je vyjde Alina cesta na kliniku do Česka. Odpověď zněla: na mnohem víc, než kolik měli odloženo na spořicí účet. A čas kvapil...

Tři tisíce zlotých. Radosław měl týden na to, aby ty peníze sehnal; potom už může jen začít vyplňovat žádost o státní příspěvek z programu 500+. Jenže kde vzít tolik peněz? Pomodlil by se k Bohu a požádal ho o pomoc, ale v takové věci se to asi nehodí.

„Hej, Radku!“ zavolal Jarek, kolega z hlídky, věčně usměvavý, ruměný chlapík. Dřepěl u vraku džípu a díval se dovnitř. „Pojď sem na chvíli!“

Strážník Radosław Gralczyk přivázal konec pásky k lampě a vydal se ke zmačkanému autu. Z okna vyčuhovala ruka oběti; leskly se na ní drahé hodinky, vteřinová ručička sebou cukala na místě.

„No?“ zeptal se Gralczyk tónem, který značil spíš netrpělivost než zájem.

„Podívej se,“ řekl Jarek s hrdým výrazem iluzionisty, který se chystá vytáhnout z klobouku králíka. „Poznáváš toho chlapíka?“

Radosław Gralczyk nahlédl dovnitř. Muž zabořený do airbagu vypadal, jako by sladce spal. Teprve když se člověk podíval níž na rozdrcené nohy a krví nasáklou mikinu, bylo jasné, že z tohohle spánku se už neprobudí. Gralczyk si prohlížel jeho tvář. Nos trochu zahnutý nahoru, velká masitá ústa, piha v obočí... Opravdu ho už někde viděl.

„Počkej, počkej,“ rozsvítilo se mu najednou. „Není to ten z televize? Boczek?“

„Buczek! Rysiek Buczek!“ řekl Jarek s úsměvem. „To je, co? Zajímalo by mě, kam tak spěchal...“

Gralczyk už ho neposlouchal. Vstal, oprášil si ruce a rychlým krokem vyrazil ke služebnímu vozu zaparkovanému u krajnice.

„Hej! Kam jdeš?“

„Zapálit si,“ odpověděl strážník Gralczyk a natáhl se pro telefon.

Julita přemýšlela, co napsat dál. Už se naučila, že nejvíc článků mají články z jedné ze tří následujících kategorií: „výčitky, připomínky a jedovatosti“, „šok a údiv“ nebo „dohady a domněnky“. Nejsnáze se psaly texty z první kategorie. Stačilo převzít něčí kontroverzní, zábavný, nebo alespoň obhroublý komentář: dejme tomu, že se Giertych svezl po Kurském nebo Rozenková-Majdanová po Gretkowské. Citát se pak vylepšil o formulku zkopírovanou ze schránky: „X se pustil do Y. Jako vždy trefa do černého!“, „Tohle musíte vidět! X nenechala na Y nit suchou!“ nebo eventuálně „X odpovídá na kritiku Y.

Trefa!“ A protože se celebrity daly přehazovat vidlemi — do této kategorie spadali jak herci, tak zpěváci, politici, finalisté reality show či trenéři fitness — a každý z nich měl konto na některé ze sociálních sítí a toužil se předvést, textů podobného druhu bylo možné denně vysypat z rukávu hromadu; člověk k tomu nepotřeboval o moc víc než klávesové zkratky Ctrl + C a Ctrl + V.

Napsat článek ze série „šok a údiv“ také nepředstavovalo velkou výzvu, nezbytný byl ovšem skutečně výživný materiál. Od té doby, co lidé viděli rozesmátou matku malé zavražděné Madzi jezdit v bikinách na koni, nebylo snadné je překvapit. Ale jednou za čas se bulváru podařilo najít nějaké skutečně tučné sousto: vlak narazil do autobusu nebo autobus do vlaku, někdo někoho ubil sekýrou. V takovém případě bylo potřeba nahrát materiály na web, přidat velké červené písmo, vykřičníky a fotku pořízenou pěkně zblízka. A pak už nic, jen sklízet kliky.

A nakonec „dohady a domněnky“, tedy články, které apelují na čtenářovy ambice. V tomto případě byl obsah lhostejný, zásadní bylo ověřit nadpis obratem: „Neuvěříte, co...“, „Tohle nikoho nenapadlo!“, případně „Věděli jste, že...“. Zdánlivě to bylo snadné, ale poznat, co se chytí a co ne, vyžadovalo dobře odhadnout čtenáře. Do kategorie „dohadů a domněnek“ patřily také kvízy — o mexické kuchyni, tropickém ovoci nebo svištích, to je jedno. Klikající bylo možné nalákat výzvami („Získáte plný počet bodů?“), příslibem pomoci („S našimi tipy je to hračka!“) nebo náznakem, že čtenář stráví čas užitečně („Pondělní rozcvička pro váš mozek!“). Kvízy nikdy nezklamaly — každý si přece chce připadat chytrý —, ale vymyslet je trvalo dlouho, přinejmenším hodinu nebo dvě, takže poměr cena-výkon nebyl vůbec jednoznačný.

Bez ohledu na kategorii zvyšovaly šanci na úspěch fotografie, a proto bylo dobré vždycky v závěru nadpisu kapitálkami avizovat přítomnost FOTOGALERIE, nebo ještě lépe UŽIVATELSKÝCH MEMŮ. Na fotografii samozřejmě nemohlo být jen tak něco, výběr bylo třeba provést v souladu s internetovou Maslovovou pyramidou potřeb: v základně kozy, uprostřed krev a na vrcholku koťátka.

Julita se nakonec rozhodla připravit osobnostní kvíz čili „Jaké město/auto/luštění jste?“. Tady bylo možné popustit uzdu fantazii, zahrát si na psychologa, dokonce se pokusit o absurdní humor po vzoru Monty Pythonů. Julita však nestačila dopsat ani první otázku, když uslyšela hlas šéfredaktorky Magdy Mackowiczové.

„Wójcická! Pojď ke mně do kanceláře, šup, šup!“

Julita poslušně vyrazila do prosklené místnosti. Mackowiczová jako obvykle dělala tisíc věcí najednou. Telefonovala s přístrojem přitisknutým mezi tvář a ramenem, protože měla plné ruce: v jedné držela propisku a cosi s ní spěšně zapisovala, druhou mačkala gumový míček. Zároveň nespouštěla oči z televize, v níž běžel zpravodajský kanál TVN24, a nohou v oranžové tenisce se snažila vydrhnout z koberce skvrnu od kávy.

Julita se posadila naproti ní a čekala, až Mackowiczová dotelefonuje. Jelikož neměla nic lepšího na práci, stočila pohled k televizi. Proužek v dolní části obrazovky byl bílý, což znamená, že se neudálo nic, co by stálo za pozornost. Ve studiu seděli profesionální odborníci, kteří se cítí jako ryba ve vodě při rozhovoru na jakékoli téma, proroci, před nimiž nemá budoucnost žádná tajemství. Teď zrovna diskutovali o Nejvyšším soudu, ale jejich teze zůstaly neznámé, protože televize měla vypnutý zvuk.

„Čtvrt hodiny, ano?“ Mackowiczová se poškrábala tužkou na krku. „Dobře... Dobře... Rozumím.“

Julita se na ni podívala. Jako vždycky byla oblečená podle poslední módy: potrhané džíny, mikina s cool potiskem, k tomu brýle se silnými fialovými obroučkami. Jako obvykle také vypadala poněkud jetě: oči měla zarudlé, nemyté blond vlasy stažené do culíku, z nehtů se jí loupal lak.

„Aha... Aha...“ Tenhle tón Julita znala. Mackowiczové už docházela trpělivost a chtěla rozhovor rychle ukončit. „No tak dobře, fajn. Ano, ano... Na slyšenou.“

Šéfredaktorka típla hovor a položila telefon vedle dvou dalších. Mobily se ztlumeným zvukem vibrovaly a poskakovaly po desce; na pohled připomínaly ryby vytažené na břeh, které se zoufale pokoušejí vrátit do vody. Mackowiczová po nich přejela pohledem, aby zkontrolovala, kdo volá, zjevně usoudila, že nikdo důležitý, a obrátila se k Julitě.

„Hele... Můžu si před tebou odsát? Mám něco naléhavého a dyl už to nevydržím...“

„Jasně,“ odpověděla Julita s falešným úsměvem.

„Ufff, díky...“ Mackowiczová vytáhla ze zásuvky ve stole odsávačku a vyhrnula si mikinu. „Ještě minutu a snad bych praskla.“

Odsávačka začala syčet a chrčet jako Darth Vaderův respirátor a Mackowiczová si úlevně oddechla. Nedávno porodila druhé dítě, chlapečka. Všichni včetně jejího zástupce Adama předpokládali, že bude doma minimálně půl roku, možná dokonce rok, ale Mackowiczová se vrátila po třech měsících.

„Fajn.“ Šéfová se zaklonila v židli. „Slyšelas o té nehodě na Jagielloňské?“

„No jasně. Piotrek o ní psal do rubriky Varšava.“

„Vidiš, a teď se ukázalo, že je to téma na titulku.“ Šéfredaktorka se vítězoslavně usmála. „Dostali jsme tip od anonymního svědka. Víš, kdo seděl za volantem? Ryszard Buczek.“

„Wow...“

„Najali jsme si fotografa, už je na místě. Říká, že fotky budou za čtvrt hodiny.“

Mackowiczová si přiložila odsávačku k druhému prsu a bolestí se zamračila.

„A nikdo jiný o tom ještě neví?“

„Ne.“

„Ani *Fakt* a *Superak*?“

„Zatím ne... Ale je to jen otázka času. Klidně se vsadím, že ten kluk z agentury jim fotky prodá, jakmile mu od nás přijde platba. Takže sebou musíme hodit... A proto ten článek napíšeš ty.“

„Ráda, ale...“ zaváhala Julita. „Víš, Piotrek už má to téma v ruce, zná okolnosti, tak by to možná mohl napsat on...“

Mackowiczová vytáhla odsávačku zpod mikiny a postavila ji na stůl. Julita odvrátila zrak. Nevěděla proč, ale pohled na lidské mléko jí byl odporný. Bylo takové animální, do světa monitorů a skleněných věžáků se nehodilo.

„Piotrek nad tím bude sedět půl dne a dumat, jestli je lepší dát tam přívlastek volný, nebo těsný. Na to nemáme čas. Je jedenáct deset... Fotky dostaneš tak v jedenáct dvacet. V jedenáct třicet bude na webu viset hotový text. Dvě stě, maximálně tři sta slov. Jasně?“

„Ale...“

„Žádné ale. Do práce.“

Julita přikývla a vstala ze židle. Už byla skoro venku z místnosti, když se šéfová ozvala znovu.